

er dette, jeg har villet betegne, og derfor tror jeg, det er rigtigt at optage de Ord, „og hvis det er aabenbart“, som ogsaa findes i den høitærede Ministers Forslag, og som ligeledes findes i Generalauditør Scheels tidligere Udkast. Jeg indrømmer, at det for selve Realiteten ikke har saa meget at betyde, men derimod tror jeg, at man maa erkjende, at der for den forskjellige Redaktion ligger en høist forskjellig Tanke til Grund. For mig er det saa vigtigt at pointere det Moment, at Hovedpligten i det Dieblig for den Paagjældende er at afvende det, som er Faren for det Hele, at jeg ikke er i Tvivl om, at, dersom dette Underændringsforslag ikke bliver vedtaget, saa vil jeg, hvor gjerne jeg ivoerigt vilde have Udvalgets Redaktion, som jeg erkjender i andre Henseender at være Forbedring af Loven, dog hellere stemme mod hele Udvalget og beholde den Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag, hvori netop denne Betegnelse findes, at det, hvorom det gjælder, er, at det skal være aabenbart.

Dermed skal jeg tillade mig at anbefale den Underændring, jeg har foreslaaet under Nr. 80.

Timestad: Det er kun et Par ganske enkelte Bemærkninger med Hensyn til nogle af Ændringsforslagene, jeg skal tillade mig at fremsætte. Den første gjælder det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 44 til § 70, og som gaar ud paa at tilføie Ordet „Undergivne“. Dette Ændringsforslag er, hvad jeg vistnok maa erkjende, ikke meget klart, og man kan ikke negte, at det ikke vil frembringe nogen væsentlig Forbedring af Paragrafen. Jeg har derfor senere tænkt over en anden Redaktion deraf, som kan udtrykke den Tanke, som man har tilsigtet dermed. Sagen er nemlig den, at, saaledes som Paragrafen er affattet, er den noget utydelig, idet den lader nogen Tvivl tilbage om, hvad det egentlig er, den angaar, om den blot angaar, f. Ex. naar man tager Forholdene paa et Skib, den, der uden Skibsbefalingsmandens Befaling stryger Flaget, eller om den f. Ex. ogsaa kunde anvendes i det Tilfælde, at selv den, der var den Befalende paa Skibet, strøg Flaget men uden Befaling fra sin Foresatte, naar han f. Ex. befandt sig i en Eskadre. Det Udtryk „vedkommende Foresatte“ er i sig selv ikke klart. Nu er det vistnok aabenbart, at den høie Straf, ubetinget Livsstraf, er motiveret ved, at der fra den Paagjældendes Side er udvist ikke blot en Feighed, men ogsaa et yderst grovt Brud paa Disciplinen, som kun da er tilstede, naar den Vedkommende befinder sig i umiddelbar Nærhed af sine Foresatte. Det andet Tilfælde bør gaa ind under § 71 og bør da ogsaa, saaledes som der staar, være betinget af, at den Paagjældende ikke har befundet sig i yderste Nød, i hvilket Tilfælde han endog vil kunne være straffri. Dette er imidlertid ikke klart udtrykt i det Ændringsforslag, der er stillet. Jeg har derfor tænkt paa,

at man vistnok vilde ramme Tanken meget bedre, hvis man optog en i det Væsentlige lignende Bestemmelse som den, der findes i den norske Straffelov. Det hedder deri: „Ovo, som paa Krigsfartøi under Fægtning stryger Flaget uden udtrykkelig Ordre fra Fartøiets Befalingsmand, anses med Livsstraf eller Strafarbejde i 1ste Grad. Med samme Straf belægges den, som paa anden Maade under Fægtning giver Signal til Flugt eller Overgivelse uden udtrykkelig Ordre fra den paa Stedet Høistbefalende“. Dette vil give Tanken paa en fuldkommen klar Maade, og jeg antager, at man til tredie Behandling vil kunne komme til noget Lignende her. — Hvad angaar Ændringsforslagene under Nr. 48, 49 og 50 til § 81, som nylig vare Gjenstand for Omtale af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), da skal jeg ikke fragaa, at jeg er i nogen Tvivl, om ikke den Bet., som det ærede Medlem er slaaet ind paa, i systematisk Henseende er at anbefale fremfor den Bet., som Udvalgets øvrige Medlemmer, og deriblandt jeg, ere gaaede. Det er tydeligt, at, som Lovforslaget er affattet, er det paa dette Punkt uklart, idet Ordet „midlertidigt“, som findes der, gjør det usikkert, om der sigtes til enhver Hjemsjendelse eller kun til en saadan, der har en ganske midlertidig Karakter. Det er der derfor vistnok nødvendigt her at foretage en Ændring. Om man nu foretager Ændringen saaledes, at man lader den, der bliver Hjemsendt paa ubestemt Tid, falde ind under § 81, eller, som Udvalgets øvrige Medlemmer have foreslaaet under § 97, er i praktisk Henseende mindre væsentligt; thi man maa erindre, at Straffen omtrent vil blive den samme. I Fredstid vil jo Rømningsstraffen efter § 83 være første Gang Fængsel, og efter § 97 vil den ligeledes være Fængsel. I Gjentagelses-tilfælde kan dog høiere Straf indtræde, nemlig i Fredstid efter § 83 til Strafarbejde endog indtil 4 Aar. Nu handler § 97, hvad der vel maa erindres, i 2det Stykke om det Tilfælde, at det er Vedkommendes Hensigt aldeles at unddrage sig Krigstjeneste, og der var da ikke Noget til Hinder for at lade denne Regel ogsaa faae Anvendelse paa den, der har været i Krigstjeneste og er bleven Hjemsendt, men ikke paa bestemt Tid. Det kan ikke negtes, at det ærede Medlems Ændringsforslag har den systematiske Fordel, at det er meget passende at anvende Begrebet Rømning paa den, der har været inde til Tjeneste, og da har til Hensigt ved sin Udeblivelse at unddrage sig enten fra al Krigstjeneste eller fra et bestemt Togt. Derimod er i praktisk Henseende, saavidt jeg kan se, Forskjellen ikke af væsentlig Betydning. Medens vi ere ved Rømning, maa jeg henlede Opmærksomheden paa, hvad jeg, da Sagen for 5 Aar siden forelaa, gjorde opmærksom paa, nemlig hvilken overordentlig Disharmoni der er mellem Bestemmelserne om Straf for Rømning efter dette